

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Demus Zsuzsanna ügyvéd által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek - a dr. Horváth László ügyvéd által képviselt I.rendű alperes neve (I.rendű alperes címe) I. rendű és II.rendű alperes neve (**II. rendű alperes címe**) II. rendű alperes ellen kezesi kötelezettség teljesítése iránt indított perében a Fővárosi Bíróság által 2010. június 17. napján kelt 62.P.25.098/2009/9. számú ítélet ellen az alperesek részéről 10. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését helybenhagyja.

Kötelezi a bíróság az alpereseket, hogy 15 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg a felperesnek 206.000 (Kétszázhatezer) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi az alpereseket, hogy egyetemlegesen fizessenek meg az államnak külön felhívásra 396.000 (Háromszázkilencvenhat ezer) forint feljegyzett fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes keresetében egyetemlegesen kérte kötelezni az alpereseket 12.600.000 forint és ezen összeg után 2007. január 1. napjától a kifizetés napjáig járó a Ptk. 301/A. §-ának (2) bekezdése szerinti késedelmi kamat megfizetésére a Ptk. 272. §-a és 274. §-ának (1) bekezdése alapján. Perköltségét az IM rendelet alapján áfával együtt kérte megállapítani.

Előadta, hogy a C. Rt-nek - mezőgazdasági termékértékesítési szerződésből származó - jelentős tartozása halmozódott fel a felperessel szemben, ezért 2006. július 20-án megállapodást kötöttek, amelyben rögzítették, hogy a C. Rt. lejárt tartozása 96.588.531 forint, a le nem járt tartozás kb. 30.000.000 forint. Rögzítették

azt is, hogy 2006. július 5-én a felek már megállapodást kötöttek a tartozás rendezése érdekében, de az adós nem tudta a megállapodásnak megfelelően csökkenteni a tartozását, ezért jelen megállapodással a felperes további biztosítékokat kért a lejárt és a jövőben lejáráó tartozások teljesítése érdekében. A szerződés 4. pontjában az alperesek egyetemesen kezességet vállaltak a C. Rt. tartozásaiért azzal, hogy a szállító abban az esetben jogosult a követelése érvényesítésére, ha a követelés a megrendelővel szemben behajthatatlan. A C. Rt. tartozását részben beszámítással, részben pedig engedményezéssel csökkentette. 2006. december 20-án a felperes, mint vevő adásvételi szerződést kötött a C. Rt.-vel egy darab HAMBÁ 6000-es csomagológép, valamint egy darab homogenizátor megvásárlására 12.600.000 forint vételár mellett, amelynek teljesítésére a tartozás beszámításával került sor.

2007. március 17-től a C. Rt. felszámolás alá került. Az A. Szövetkezet felszámolója azonban pert indított a jelen per felperese és a C. Rt. ellen, amelyben a 2006. december 20-án kötött adásvételi szerződés érvénytelenségének megállapítását kérte. A Fővárosi Bíróság 22.G.40.424/2007/19. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította, de a Fővárosi Ítéltábla 11.Gf.40.285/2008/7. számú ítéletével megváltoztatta a döntést és a szerződés érvénytelenségét megállapítva kötelezte a jelen per felperesét, hogy a gépeket adja vissza. Az eredeti állapot helyreállítása a felperes szempontjából azt jelentette, hogy az adóssal szembeni 12.600.000 forint tartozása „feléledt”. Ezt követően a felperes hitelezőként bejelentkezett a felszámolási eljárásban. A felszámoló 12.600.000 forint követelését 2009. január 21-én „F” kategóriába sorolta, majd 2009. április 1-jén közölte, hogy a követelés behajthatatlan. A felperes 2009. április 23-án az alpereseket kezesi kötelezettségvállalásuk alapján teljesítésre szólította fel, amelynek azonban nem tettek eleget.

Az alperesek védekezését a felperes megalapozatlannak tartotta, mert az ítéletnek megfelelően a gépeket a felszámolónak visszaadta, bár azok a telephelyén maradtak. A felszámoló rendelkezési jogát gyakorolta is, mert a gépek értékesítésére nyilvános pályázatot írt ki. A pályázaton a felperes egyedüli pályázóként vett részt és ennek eredményeképpen került sor arra, hogy 2009. január 19-én adásvételi szerződést kötöttek, amelyben a felperes egy darab HAMBÁ 6000-es csomagológép $\frac{1}{2}$ részét 4.000.000 forint + áfa, valamint a homogenizátort 1.000.000 forint + áfa összegért megvásárolt. A csomagológép $\frac{1}{2}$ részét a felperes az adásvételi szerződés tárgyát képező csomagológép karbantartására fordított költsége kielégítése fejében kapta meg. Erre figyelemmel a hitelezői igénye továbbra is fennáll, amelyet a kezesi szerződés alapján érvényesít. Annak nincs jelentősége, hogy a felperes a gépeket a felszámolótól milyen összegért vásárolta meg, mert a felperes nem kártérítési igényt érvényesít.

Alperesek a kereset elutasítását kérték és perköltséget igényeltek. Arra hivatkoztak, hogy a felperes a Fővárosi Ítéltábla ítélete ellenére nem adta vissza a C. Rt. felszámolójának azokat a gépeket, amelyekről az ítélet szól, így a felperesnek nem lehet követelése az alperesekkel szemben, mert a kezesi szerződés után létrejött adásvételi szerződéssel követelése kiegyenlítést nyert.

A nyilvános pályázaton történt értékesítésre vonatkozó iratok csatolása után az volt az álláspontjuk, hogy a felperesnek csak 5.000.000 forint + áfa összeget kellett kifizetni a gépek visszaszerzése érdekében, ezért az alperesek felelőssége legfeljebb ezen összeg erejéig állhat fenn. Előadták, hogy a 2006. július 20-ai megállapodás után a felperes felé fennálló tartozás rendezése megtörtént, részben a gépek átruházásával, részben törlesztésekkel. A követelés megszűnése pedig azt jelenti, hogy a kezesi kötelezettségvállalásuk is megszűnt.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alpereseket, hogy 15 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg a felperesnek 12.600.000 forintot és ezen összeg után 2007. január 1. napjától a kifizetés napjáig a késedelemmel érintett naptári félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7 %-kal növelt összegével megegyező kamatot, valamint 722.500 forint perköltséget. Kötelezte az alpereseket, hogy külön felhívásra az államnak fizessenek meg egyetemlegesen 756.000 forint feljegyzett eljárási illetéket.

Az elsőfokú bíróság ítéletében rögzítette, hogy az alperesek 2006. július 20-án kelt szerződésben egyetemlegesen kezességet vállaltak a C. Rt-nek a felperessel szemben lejárt és a jövőben lejáráó fizetési kötelezettségei teljesítéséért. Ez egy egyszerű kezességvállalás volt, mert a felperes csak akkor érvényesítheti igényét az alperesekkel szemben, ha a követelés az adóssal szemben behajthatatlan. 2007. március 14-től a C. Rt. felszámolás alatt áll. Az elsőfokú bíróság a Fővárosi Ítéltábla ítélete, valamint a felszámoló 2009. január 21-én és 2009. április 1-jén tett jognyilatkozatai alapján megállapította, hogy a felperesnek 12.600.000 forint tőkekövetelése áll fenn a C. Zrt-vel szemben, amely követelést a felszámoló „F” kategóriába sorolt, és az behajthatatlan. A felperes fennálló és behajthatatlan tartozásaiért az alperesek egyetemlegesen kezességet vállaltak, ezért a Ptk. 277. §-a, 273. §-ának (1) és (2) bekezdése, valamint 274. §-ának (1) bekezdése alapján az alpereseket a keresettel egyezően marasztalta. A kamatról a Ptk. 301/A. § (2) bekezdése alapján határozott.

Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy az alperesek 8. sorszámú beadványukban utaltak arra, hogy a felperesi követelés részben törlesztések folytán megszűnt, azonban ezzel kapcsolatos bizonyítási indítványt nem terjesztettek elő. A bíróság 2-II. számú végzésében, valamint az 5. számú jegyzőkönyvben tájékoztatta az alpereseket a bizonyítási teherről, valamint arra is felhívta őket, hogy 30 napon belül mellőzés terhével jelentsék be bizonyítási indítványukat és csatolják bizonyítékaikat. Az alperesek 2010. február 26-án a felhívást átvették, a felhívásnak azonban csak 2010. június 17-én tettek eleget oly módon azonban, hogy az okirati bizonyítékokat nem csatolták és bizonyítási indítványuk sem volt, erre figyelemmel a bíróság megállapította, hogy az alperesek nem bizonyították azon tényállításukat, hogy a C. Zrt. tartozása megszűnt volna.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperesek fellebbeztek, amelyben az ítélet megváltoztatását kérték megalapozatlanságára hivatkozással. A Fővárosi Ítéltábla felhívta az alpereseket arra, hogy 8 napon belül nyilatkozzanak az ítélet megváltoztatását mennyiben kívánják. Figyelmeztette az alpereseket, hogy amennyiben határidőben nem nyilatkoznak, akkor úgy tekinti, hogy az elsőfokú ítélet

szerinti marasztalás tőkeösszegét 5.000.000 forint + áfa összegre kérik leszállítani. Az alperesek ezen felhívásra nyilatkozatot nem tettek.

Az alperesek fellebbezésüket azzal indokolták, hogy kezesi kötelezettségük megszűnt, mert a felperesnek az adásvétel eredményeként birtokába kerül gépeket nem kellett a felszámoló részére kiadni, azok mindvégig a birtokában maradtak. Azt már nem vitatták, hogy a Fővárosi Ítéltábla ítéletével a C. Zrt. felszámolója a gépek feletti rendelkezési jogát visszakapta. Az volt azonban az álláspontjuk, hogy ezért a felperesnek legfeljebb a vételár erejéig lehet az alperesekkel szemben kezesi kötelezettségvállalás alapján igénye. Tévesnek minősítették az ítélet azon megállapítását, hogy az alperesek a követelés és ennek folytán kezesi felelősségük megszűnését ne igazolták volna, mert a követelés - részben a gépek átruházásával, részben törlesztés folytán történt - megszűnését a beszerzett iratok bizonyítják.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte helyes indokai alapján, valamint másodfokú perköltséget igényelt. Kifejtette, hogy az alperesek fellebbezésükben összemoszák a jogerős ítélet alapján történt eredeti állapot helyreállítását az ezt követő gépvásárlással. A Fővárosi Ítéltábla ítélete az eredeti állapot helyreállítása körében azzal a következménnyel járt, hogy a felperesnek az adóssal szemben 12.600.000 forint követelése feléledt. Az alperesek pedig ezen összegért a Ptk. 273. §-ának (1) bekezdése alapján felelősséggel tartoznak. A kezességvállalás fennállása és terjedelme szempontjából annak nincs jelentősége, hogy ezt követően mi lett a gépek sorsa. Az elsőfokú bíróság azt is helyesen állapította meg, hogy a követelés megszűnését az alperesek nem bizonyították.

A Fővárosi Ítéltábla nem érintette az alpereseket 6.000.000 forint erejéig marasztaló ítéleti rendelkezését, mert ezen összeg erejéig az elsőfokú bíróság ítélete fellebbezés hiányában első fokon jogerőre emelkedett, miután az alperesek felhívás ellenére a megváltoztatásra irányuló kereseti kérelem tárgyában nem nyilatkoztak, és a 2009. január 19-én kelt adásvételi szerződés szerint a vételár 6.000.000 (5.000.000 forint + áfa) forint volt.

Az alperesek fellebbezése nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság döntésével és annak jogi indokaival is egyetértett, e körben csak a Pp. 254. §-ának (3) bekezdésére utal.

A fellebbezésben foglaltak miatt kiegészítő jelleggel a Fővárosi Ítéltábla az indokolást a következőkkel egészíti ki.

Megalapozatlanul hivatkoznak az alperesek arra, hogy a követelés és ennek folytán kezesi felelősségük megszűnését az iratok igazolnák. Ezt az alperesek ugyanis részben a gépekre kötött adásvételi szerződésre, részben törlesztésekre alapították. A 2006. december 20-án kötött adásvételi szerződés érvénytelenségét ugyanis a Fővárosi Ítéltábla 11.Gf.40.285/2008/7. számú ítéletével megállapította. Az érvénytelenség általános jogkövetkezménye pedig az, hogy az érvénytelen ügyletre

nem lehet jogot alapítani, mert a jogügylet a célzott joghatás kiváltására nem alkalmas (1/2010. (VI. 28.) PK vélemény). Erre figyelemmel az alperesek alaptalanul hivatkoznak arra, hogy a felperesnek az érvénytelen szerződés alapján bármilyen jogosultsága lenne. A felperes ugyan a felszámolási eljárásban újra megvásárolta a gépeket, de ez ellenérték fejében történt. Az ellenértékből az eladót terhelő perköltség levonásra került ugyan, de a fennmaradó 4.744.000 forint bekerült a felszámolási vagyonba, és nem a felperesnek az adóssal szemben fennálló tartozását csökkentette. Erre figyelemmel helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az adós tartozása 12.600.000 forintban fennáll, amelyért az alperesek egyetemlegesen kezési felelősségét vállaltak, így a Ptk. 272. §-ának (1) bekezdése és 274. §-ának (1) bekezdése alapján marasztalásuk megalapozott, a marasztalási összeg leszállítására nincs jogszabályi lehetőség.

A kifejtettekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezéssel érintett körben a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az alperesek fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján kötelesek a felperes perköltségének megfizetésére, amelynek összegét az ítéltábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ának (5) bekezdése alapján határozott meg, 6.600.000 forint fellebbezési érték alapján.

A feljegyzett fellebbezési illeték megfizetésére vonatkozó rendelkezés az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 74. §-ának (3) bekezdése folytán alkalmazandó 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdésén alapul.

Budapest, 2011. március 17.

. Mohácsy Zsuzsanna s.k.
a tanács elnöke

Világhyiné dr. Böcskei Terézia s.k.
előadó bíró

Dr. Magosi Szilvia s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: